

Památníček

But there's gonna be a meter on your bed

That will disclose

What everybody knows

Já vím, že paměti osmadvacetileté autorky, která v životě dosáhla jenom toho, že se vyspala se spoustou lidí, asi nepatří zrovna mezi ty úplně nejvýše ceněné literární žánry. Možná to mělo zůstat mezi mnou a paní Fifkovou. Ale když už kvůli tomu umřelo tolik dobrých hroznů... A můj exhibicionismus by mě fackoval, kdybych nevyužila takovou příležitost k obnažení se.

Hlavně to prosím neberte moc vážně; přes jakoukoliv snahu o upřímnost a objektivitu jde pořád jen o obraz, který si chci sobě promítat. A není tvárnějšího záznamu než lidské paměti. Obzvláště pokud byla řádně osvěžena vydatnou dávkou psychotropik různého stupně ilegality.

Julie Koubová

Praha, leden 2015

juliekoubova@icloud.com

<https://facebook.com/julie.e.harshaw>

<http://ask.fm/jachymko>

Školka, Münster (1993)

All I really need to know I learned in Kindergarten.

Do školky jsem chodila celé tři měsíce. Měla jsem tam jednu kamarádku. Nevím, jak se jmenovala, ale bydlela přímo naproti mateřské škole.

Táta byl tou dobou už rok na stipendiu v Německu. Moje působení ve školce došlo předčasného konce, když jsme se za ním všechny—Mau; Ani, které byly tři roky; a já—vypravily na druhou polovinu jeho stipendia. V Münsteru jsme bydleli v bytě, který patřil jeho přátelům, a kteří mají děti Christophera a Annabel. Christopher je stejně starý jako já, Annabel je o hodně starší.

Jednoho brzkého rána mě rodiče vzbudili a dostala jsem na výběr zůstat spát, nebo jít do školy. Naprosto nepochopitelně jsem si tehdy vybrala druhou variantu, a stala se tak žákyní první třídy, spolu s Christopherem a jeho kamarádem Ulrichem. Z Münsteru mám už jenom pár matných vzpomínek na byt, kde jsme bydleli, dětská hřiště v okolí a školní dvůr, kde jsem si ošklivě rozbila hlavu, zrovna když se o nás starala němčinou nevládnoucí babička přišedší na návštěvu.

Na jaře jsme se spolu s našimi hostiteli přestěhovali do venkovské usedlosti se sadem, koňmi, dlouhou příjezdovou cestou mezi poli... Brzy poté, co jsme se tam nastěhovali, jsem s Christopherem hrála takovou hru. Na doktora. Nebo něco na ten způsob. Každopádně jsem ležela na břiše a neměla kalhoty. Rodiče nás přistihli až při společné sprše.

Od chvíle, kdy jsem si na to jednou jako dospělá vzpomněla—vlastně poměrně nedávno—mi vrtalo hlavou, nakolik může moje obliba análního sexu pocházet z této jedné zasuté, nevinné vzpomínky. Ale to jsem ještě nebrala v úvahu fakt, že jsem se narodila bez vagíny. To možná taky mohlo mít malinko vliv.

Základní škola, vlčata (1994 – 1998)

Tátův pobyt na Münsterské univerzitě skončil, jeli jsme na pár dní k Severnímu moři a pak Favoritem do Prahy. V září jsem nastoupila do první třídy sídlištní základky.

Někdy v té době mi táta navrhl, zřejmě ve snaze vychovat ze mě mladistvou intelektuálku, že si můžu na jeho počítači psát deník. Ke škodě potenciální spisovatelské kariéry jsem zjistila, že se počítače dají programovat, a namísto lidským jazykům jsem se od té doby věnovala primárně těm programovacím. Nu, alespoň že sestra nezklamala a následuje v rodičovských šlépějích.

Na základce jsem do kolektivu, minimálně první dva nebo tři roky, vůbec nezapadala. Později jsem začala být spolužákům užitečná, protože jsem dokázala opravit zavirované Windows nebo zprovoznit kradenou hru.

V roce 1995 se do sousedství přistěhovala česká pobočka Microsoftu. Tak dlouho jsem chodila okolo, až jsem se jednoho dne odvážila zajít se tam zeptat na nějaký problém s VBA v Excelu, se kterým jsem si zrovna nevěděla rady. Slečny recepční ze mě byly paf, ale nevyhodily mě, naopak, našly někoho, kdo mi uměl poradit, a tak začala řada alternativních otcovských figur v mém životě.

Ve čtvrté a páté třídě jsem byla strašně nešťastně zamilovaná do spolužačky. A pak ještě do jedné. Možná na některé zapomínám. Vlastně postupně skoro do všech. Jedna, která i vypadala, že moje city na škole v přírodě opětuje, mi po pár dnech řekla, že to nemyslí vážně, že si s holkama jenom dělaly legraci. Paní Fafejtová mě pak chodila kontrolovat do umývárky, kde jsem brečela, jestli se nechystám skočit z okna.

Celou tu dobu jsem také chodila do skauta, resp. do vlčat. To byla v té době ještě přísně segregovaná záležitost, tedy k žádným citovým vzplanutím jako ve škole nedocházelo. I když, vlastně k jednomu nebo dvěma klukům jsem možná i mohla něco cítit, ale nebylo to vůbec tak intenzivní jako s holkama, a asi tam už fungovala tabuizace homosexuality, takže jsem nikomu nic neříkala.

Ve vlčatech jsem se tedy bavila se staršíma klukama hlavně o Dračím doupěti, a samozřejmě o počítačích. To mi hezkých pár let vydrželo. I jsem zvládla přestoupit z vlčat do skauta, ale na tábor mě poslali radši ještě s vlčatama. Nebo jsem možná sama chtěla, bála se, že to nezvládnou. Každopádně nedlouho poté jsem řekla, že už tam dál chodit nebudu. A mohla jsem být o dvě hodiny týdně déle v Microsoftu.

V páté třídě jsem úspěšně složila zkoušky na osmileté gymnázium někde úplně jinde, takže druhého stupně sídlištní základky jsem zůstala ušetřena.

Gymnázium Budějovická (1998 – 2003)

Přestup na gymnázium byl novým začátkem. Já jsem se, inspirována syny otceva spolužáka—a možná malinko kolegy v Microsoftu—rozhodla začít mluvit co nejsprostěji, a vůbec hrát co největšího drsoně. Nevím, nakolik mi to moji noví spolužáci baštili, ale v novém kolektivu jsem už nebyla totální outsider.

V primě jsme měli s kamarádem ze skauta a jeho bratrancei takový mystický spolek, říkali jsme si Rytíři světla. Spočívalo to hlavně v šermování v lesoparku a čtení různých mystických knih. Pod vlivem této hodnotné literatury jsem se jala ve škole organizovat čarodějnický kroužek. Nadšení spolužaček bohužel prudce ochladlo, když jsem jim hned na začátku neprozřetelně prozradila, že sabbaty se konají v lese a zásadně bez šatů.

Ale jednu spolužačku se mi podařilo sbalit. Dokonce jsem se kvůli ní s někým—poprvé a naposledy, pokud nepočítám boje se sestrou—prala, když řekl, že je hnusná, nebo tak něco. Vztah, který spočíval hlavně v doprovázení jí ze školy a líbání se před jejich brankou, bohužel neměl dlouhého trvání. Nejspíš jsem byla moc intenzivní. Viděno zpětně, formulace „já vím, že 12 let je na sex možná trochu brzo“ asi nebyla z nejšťastnějších.

V sekundě a tercii, když už jsem nebyla skautkou, mě rodiče poslali na vodácký tábor, abych pořád nehnula u počítače. Mým vodáckým schopnostem to příliš neprospělo, ale naučila jsem se kouřit cigarety. A samozřejmě tam proběhlo vyznání lásky holce, která byla o rok starší a o hlavu a 15 kg větší. Kupodivu nebylo opětováno.

Microsoft, drogy, taneční hudba (2001 – 2007)

There was a king who ruled the land.

His majesty was in command.

With silver eyes the scarlet eagle

Showers silver on the people.

Někdy v té samé době, jako jsem se naučila kouřit tabák, mě kluci od sousedů naučili kouřit i trávu. Tím se začala psát poměrně asexuální část mojí puberty, protože zkoušená jsem nikoho sbalit nedokázala. Tedy ne že bych nechtěla. Vtipné je, že jsem si tehdy nedovedla představit trávu nekouřit. Veškerý můj sociální život byl mediován jointy. Na podzim 2004 jsem měsíc nebo dva jezdila vždy na celý týden do Ostravy na projekt pro Českou poštu, samozřejmě jsme se s ostatními huliči první den navzájem identifikovali a pak už jsme každých pár hodin chodili na brčko. A tak to bylo všude. Vůbec jsem si nedovedla představit, že bych nehulila. Jak bych poznávala lidi?

Můj poslední a nejvýraznější Microsoftí father figure, Miloš, taky hulil. Vlastně pořád hulí, dneska je mu přes šedesát, tak z toho už na rozdíl ode mne asi nevyroste. Ze začátku se na moje kouření a hulení moc netvářil, ale nikdy mě zas až tak moc jako dítě nebral, a tak jsme brzy chodili na střechu na cigárka a jointy.

Miloš mě fascinoval. Je stejně starý jako můj táta, rozuměl programování jako tehdy málokdo v mém okolí, celý život učil na matfyzu, byl čerstvě rozvedený a měl úspěch u mladinkých holek, a vůbec to z mého teenage pohledu vypadalo, že v té životní gamese umí vyhrávat a že bych jednou chtěla být daleko radši jako on, a rozhodně ne jako můj vlastní spokojeně usedlý otec.

Takže jsem odpoledne a večery trávila v Microsoftu a ve škole čím dál víc trpěla. Od začátku puberty jsem děsně nesnášela ranní vstávání; večerka ve dvě nebo čtyři ráno, umožněná obýváním pokojíčku s vlastním vchodem, rozhodně nepomáhala. Čím dál častěji jsem v sedm ráno jakoby vyrazila do školy, jen abych to zalomila u kamaráda, sirotka s vlastním barákem a laxním dohledem pěstounů, kde jsme se zkouřili jak papriky, já jsem si tři hodiny zdřímla, pak jsme si dali ještě brčko nebo dvě, oběd a já vyrazila do práce.

Ještě jeden spolužák přistupoval ke studiu podobně zodpovědně jako já, a když bylo naprosto zřejmé, že se naše působení na Budějovické neodvratně chýlí ke svému konci, tak jsme v půlce kvinty společně udělali přijímačky do prváku na Keplera a já si v pololetí pohovořila s naším třídním jako chlap s chlapem, že to s těmi desítkami neomluvených hodin opravdu dál nepůjde.

Ještě jsem jela v květnu se svojí nyní již bývalou třídou na výlet do Amsterdamu, Bruselu a někam do Německa. Po cestě jsem, vědoma si nulové možnosti pedagogického sboru jakkoliv mě potrestat, koupila na pumpě lahev vodky a džus a strašně jsme se s prsatou kamarádkou opily. Pak jsme se v autobuse zkonvertovaném do lůžkové úpravy líbaly a ráno jsem zjistila, že mi poblila mikinu. A že si nic nepamatuje, což mě mrzelo, já už zase plánovala společnou budoucnost. Na konci mi řekla, že si teda jakože vzpomněla, takže jsem si připadala jako totální kráva, že jsem jí tu amnésii věřila a že mi nedošlo, že o tom jenom nechtěla mluvit.

V Amsterdamu jsme se bály jít do coffee shopu (bylo nám 16), tak jsme někomu před coffee shopem daly pár eur a on nám přinesl nějakou trávku. Pak jsme narazily na head shop, kam jsme se nebály, a kde nám bez jakýchkoliv dotazů na ID prodali houbičky. Výlet pokračoval přesunem do Haagu, kde jsme šly na pláži—jak jinak—na brko a pod molem jsme naprosto nepochopitelnou náhodou potkaly toho člověka, který nám dopoledne o 60 km jinde koupil tu trávku. Dostaly jsme od něj a jeho kamarádů pár lahváčů, daly jsme si s nimi jointa a jako spořádané studentky se vrátily zpátky za skupinou. Večer v motelu jsme s tou kamarádkou a jedním spolužákem poprvé zkusili houbičky. A další noc jsem si oholila hlavu. Skvělej nápad. Prostě školní výlet, jak se patří.

Po prázdninách jsem nastoupila na Keplera. Ukázalo se, že zvyk je železná košile, a vyhulování zobáků pokračovalo v nezmenšené míře, tentokrát ovšem primárně v parku před školou a přilehlých kavárnách. Tělocvikář v pololetí ani nevěděl, kdo jsem, na jeho hodině jsem byla snad dvakrát. A z toho jednou necvičila. Ale dostala jsem jedničku, což se bohužel o ostatních předmětech říci nedalo. Takže zase rozhovor s třídním profesorem. A tím moje středoškolská kariéra skončila. Vlastně ještě došlo k jednomu nebo dvěma drahým pokusům s dálkovým studiem na soukromém gymnáziu (které později kvůli korupci zavřeli, ach, kdybych to tehdy věděla...), kam jsem přišla snad jenom na úvodní hodinu, a možná na jednu zkoušku z angličtiny, a to bylo vše.

V té době jsem přes „rescue club“ na nyxu, kde se domlouvali lidé, kteří měli chuť na jointa a neměli trávu, s lidmi, kteří měli trávu, ale neměli, s kým si dát brko, potkala dva lidi, kteří se pro mé další směřování ukázali docela důležití. Prvním byl ID Andy_Warhol, který mi dělal takového staršího brácha a se kterým jsem začala jezdit nejdřív na drum'n'bass a tekno, později na psytrance. Andy se tehdy akorát rozcházel se svojí manželkou, která drogám vyjma trávy moc neholdovala, elektronickou taneční muziku taky nemusela a už se chtěla spíš usadit a založit rodinu. No a Andy chtěl kalit. Teď jsem starší, než byl tehdy on. Děsivé.

Ale abych se vrátila ke svému tehdy neexistujícímu sexuálnímu životu. To se mělo změnit na podzim, když jsem byla s nějakými spolužáky z Keplera ve Wakatě. Nějak se mi tehdy podařilo se víc opít než zhulit a hučet do nějaké slečny, až jsme spolu vyrazily ven—bylo to koncem září nebo začátkem října—a skončily na trávníku mezi stromečkama za VniMini na Letné. Tam nás přišel zkontrolovat nějaký dědek, co že tam jako děláme. Tak jsme mu řekly, že šukáme, a ať vysmahne. No, zdárně jsem přišla o panictví, yey. S dotyčnou jsem se viděla ještě jednou, a pak mi v noci volala, že nemá kde přespat, jestli nemůže přijet, což mě vyděsilo, k rodičům jsem ji zvat nechtěla, a od té doby jsme se pochopitelně neviděly.

Nicméně kromě této ojedinelé interakce se příliš nezměnilo. Byla jsem permanentně zhulená, jezdila jsem na psytrance parties, kde jsem ve velkém krmila houby a LSD a šňupala amfetaminy a ketamin, a romantika veškerá žádná. Až asi rok po té první, Michale, jsme jeli na chatu s Milošem a dalšími kamarády z Microsoftu. Přes den pěší výlet, večer hromada alkoholu a trávy. Nějak to dopadlo tak, že jsem skončila na pokoji se slečnou, se kterou Miloš v minulosti pár týdnů chodil, které bylo něco přes třicet a která ten večer byla úplně stejně opilá, zhulená a nadržená jako já. Já jsem si připadala jako ten největší chlapák ever, že se mi podařilo svést o tolik dospělejší ženu, a radost mi ani nijak zvlášť nezkazilo, když se ráno tvářila, že neexistuju. Druhý den výletu byl samozřejmě poněkud awkward.

A tím začala moje tehdejší preference starších žen. Asi mi do sbírky kromě alternativního otce a bráchy chyběla i máma. Microsoft se v roce 2004 přestěhoval na Brumlovku. Já jsem tam tehdy bývala od odpoledne až někdy do rána. Takhle v noci tam nikdo kromě uklízeček nebyl a já měla klid na práci.

No, a uklízečky. Tehdy jsem ještě pořád kouřila cigarety, tak jsem s nima chodila párkrát za noc na kafe a cigárko. Jednou slavily něčí narozeniny a měly tam víno. Tak jsme si ťukly a o chvíli později jsem se s Ivou líbala v zasedačce. Jí bylo asi 36, mně 17. Vozila mě vždycky nad ránem domů, občas jsme to dělaly v autě na náměstíčku. Vrátní v práci si o nás pochopitelně povídali, a vůbec jsme musely být děsně nenápadné. Pak kvůli zdravotním problémům přestala do práce chodit a už jsme se neviděly. O pár měsíců později jsem se od jejích kolegyně dozvěděla, že bolest zad byla ve skutečnosti rakovina a že na ni umřela.

Tehdy jsem cvičila kung-fu, na které nás s Milošem a jeho tehdejší přítelkyní dotáhla jedna kolegyně z MS. Miloš a Jana to vzdali dost brzo, ale já jsem vydržela chodit určitě přes rok. Paralelně s tajným vztahem s Ivou jsem měla platonický vztah s jednou kung-fu slečnou ze Sedlčan. Ale ona, což mi opět došlo až zpětně, byla šíleně zamilovaná do našeho (ženatého se závazky) sifu, takže s ní nikdy vůbec nic nebylo, jenom procházky a chození za ruce. O dva roky později, tj. maximálně v 19 letech, si s ním pořídila dítě. Nevím, co na to říkala jeho manželka.

Spousta trávy, drog a psytrance festivalů dál, poprvé jsem letěla velkým letadlem do Bruselu na školení a psal se rok 2005. Hrozně se mi líbil hippie styl některých psytrancových holek. Začala jsem přes kalhoty nosit takové jasně barevné plédy, hrozně jsem se v tom sobě líbila a štvalo mě, že nemám odvalu to nosit přímo bez kalhot (nebo rovnou naostro, ale to jsem tehdy ani sama sobě nepřiznala). Samozřejmě jsem v tom žádné příznaky svojí ženskosti neviděla, ostatně nejspíš jsem ještě ani netušila, že trans lidé vůbec existují.

Pak jsem od Miloše dostala k narozeninám další takový pléd a zrovna na potvoru na něm byl vzor, který tak trochu malinko připomínal kosočtverec. Což samozřejmě někdo na té oslavě nemohl nezmnít, a byla z toho velká legrace. Já myslela, že se propadnu. Nic barevného, natož připomínajícího sukni, jsem na sebe dalších deset let nevzala.

Koncem léta jsem, asi svou barevnou sukni, zaujala americkou turistku v Tulipu, což byl bar, kde jeden můj známý pořádal psytrance večírky a kde jsem se tehdy dost vyskytovala. Jmenovala se, to neuhodnete, Julie. Strávily jsme spolu večer a ve tři ráno měla sraz se svojí kamarádkou na Staromáku. Kamarádka se neobjevila, a tak že pojedem k ní, ale že žádné sex nebude, maximálně mazlení, že není slutty. Měla pronajatej byt někde na Žižkově a jenom u mazlení nezůstalo. A dokonce jsme se potom viděly znovu a znovu, a znovu jsme spolu spaly. Jednou jsem ji dokonce propašovala domů,

aniž by o tom rodiče věděli. Aspoň myslím. Měla bych se při vhodné příležitosti zeptat. Opravdickej vztah! Ne jenom na jednu noc, a perspektivnější než vdaná uklízečka s dětma. A rakovinou. Tedy až na ten drobný detail, že za 14 dní letěla zpátky domů do West Orange.

Když mi volala z Frankfurtu, tak jsem se v práci regulérně složila. Ale to nebylo nic proti tomu, co jsem si provedla o pár dní později. Koupila jsem si platíčko sedmi tripů a vyrazila na party do Tulipu. Jenom aby bylo jasno, to byl malej klub mezi Národním divadlem a Spálenou. Dost blbý místo jenom na jednoho tripa. No a já je slupla všechny. Vůbec nevím, proč mi to přišlo jako dobrej nápad; zabít jsem se nechtěla, to by byl ostatně dost nepraktickej způsob.

Z celýho večírku si pamatuju, že jsem brzy nutně potřebovala vypadnout z Tulipu a chtěla jsem domů. Ještě jsem si zvládla obstarat taxíka, ale nejdál u Národního divadla jsem z něj zase musela vystoupit. Což se nejlíp dělá na semaforu. Pochopitelně okýnkem.

Ještě si pamatuju facku od barmana, který nelibě nesl můj výstup na svém baru—ie. na tom kusu nábytku—kterému padla za oběť značná část místního skla. Pak už mě spoutali a naložili do sanitky, odvezli do Bohnic, kde mi šlehli bůhví co, přikurtovali k posteli a já, potom, co jsem si počůrala kalhoty, jsem spokojeně usnula.

Ráno moc spokojené nebylo. Probudila jsem se pochcaná, s naraženými žebry, s bolestí hlavy a tak nějak vůbec úplně všeho. Těžko v paměti hledat horší ráno. Zřízenec mě vozil sanitkou po rentgenech a jiných vyšetřeních a pak mě vrátili zpátky do cvokhausu. Plnými doušky jsem užívala společnosti schizofrenních chovanců. Aspoň že jsem dostala nemocniční hábit místo těch mokrejch kalhot. Proběhl pohovor s psychiatrem, jestli jsem na holky, na kluky, a tak podobně. Já začínala vyšilovat, protože druhý den jsem musela do práce a skoro to vypadalo, že si mě tam chtějí nechat.

Mezitím přijel táta. Myslím, že nic horšího, než že mě musel vyzvednout v blázinci, jsem mu nikdy neprovedla. Teda možná kromě toho, že jsem ho připravila o jediného syna. A nevystudovala nic než základní školu.

Tak tam přijel, poprvé jsem si před ním zapálila, protože mi to v tom stavu už přišlo všechno tak nějak jedno. Povedlo se mi přesvědčit lékaře, že mešuge jsem fakt jenom do té míry, abych zkrmila sedm tripů v naprosto nevhodném prostředí a náladě, a tak mě k večeru pustili. Peněženku jsem někde ztratila, firemní telefon ne. Dokonce mi vrátili kousek hašiše, který sympatický zdravotní bratr zapsal do protokolu jako neidentifikovanou hmotu.

Doma jsem se hezky dorůžova vyspinkala (not!) a druhý den jsem jela konzultovat do banky do Bratislavy. Tam jsem na hotelu zjistila, že mi teče nějaký sajrajt z ucha. Úplně jsem zaprasila polštář. Když jsem se vrátila, a už to opravdu nešlo ignorovat, jsem zašla do Santé, které jsme měli jako benefit v práci. Místní doktorka se zděsila: „*Proboha, vám vytéká mozkomíšní mok!*“ a jala se volat záchranku. To mi po návratu z Bratislavy přišlo poněkud přehnané, tak jsem souhlasila, že si do Krče alespoň zavolám taxi.

V Krči zjistili, že mi mozkomíšní mok nevytéká, ale že mám od té facky proražený bubínek a že si mě tam kvůli riziku infekce nechají. Já tedy nejsem lékař, ale přišlo mi, že riziko infekce je zrovna v nemocnici vyšší než jinde. Ale budiž, tak jsem tam zůstala, Miloš mi přivezl notebook, abych mohla něco dělat, Tomáš (ten, se kterým jsem odešla z GyBu na Keplera a který tam později úspěšně odmaturoval) mi přivezl hašiš, abych nemusela být střízlivá—po týdnu se toho člověk děsně přehulí, na rozdíl od trávy—a tak jsem tam ten týden odsávání hnisu z ucha přežila. A ještě rok jsem neměla cit v levé ruce od toho, jak mi fízlové dali ta samostahovací pouta. Nemáte ponětí, jak se pak blbě balí jointy.

S Julií jsem si poslala pár mailů, ale náš kontakt rychle vyhasl. Až po mnoha letech jsem si ji přidala na Facebooku, ale nijak zvlášť v kontaktu stejně nejsme. Pořád doufám, že se do USA vypravím na víc než jenom přestup v Atlantě a že se ještě potkáme. Letos budeme mít 10. výročí.

Pak už jsem LSD tolik neholdovala. V listopadu 2006 jsem se s nosánkem plným speedu nad ránem vracela domů a dala se do řeči s holkou, která zrovna jela do školy v Chuchli. Vyměnily jsme si čísla a večer jsme se spolu vyspaly na lavičce ve Stromovce. Byla o tři roky mladší, ještě jí nebylo osmnáct. Byla to první holka, kterou jsem doma představila. Nějakou dobu u nás občas přespávala. A měla přítele. Pak to po pár měsících samo od sebe skončilo, vlastně bez jakýchkoliv emocí.

Matka (2007 – 2011)

Just a perfect day

You made me forget myself

I thought I was

Someone else, someone good

V březnu slavil jeden můj známý DJ v Akropoli narožky. Dala jsem se tam do řeči s Kussandou, že obě rády chodíme na výlety, že jsme ani jedna nikde dlouho nebyly a že bychom mohly spolu někam vyrazit. Asi jsme se tam ani příliš nezrušily, takže jsme druhý den opravdu vyrazily do Berouna. Mně ujel autobus, nebo čím jsem to měla jet, a ještě jsem je složitě naháněla, ale nakonec jsme se všechny potkaly.

Ona s sebou totiž vzala svoji kamarádku Pavlu. Pavle je o třináct let víc a je zrzka. A má moc pěkné zadek (což bylo vždycky naprosto zásadní kritérium u všech holek, který se mi kdy líbily). Výlet byl super, došly jsme do Loděnice, daly si oběd a pivo, a vůbec to byl fajn den.

Já jsem si pak Kussandě řekla o její číslo, šly jsme na večeři, na skleničku vína, koupila jsem jí kytku, prostě romantika se vším všudy. Vzala jsem jí na psytrance a mezi moje kamarády z Microsoftu, ke kterým měla věkově daleko blíže než já, a po pár týdnech na chatě, kam jsme jely na Velikonoce, jsme spolu i začaly spát. To pro mě byla novinka, s někým chodit a začít s ní spát až po nějakém čase. Do té doby byly všechny moje vztahy sexuální od úplného začátku (na lavičce v parku), až do brzkého konce (tu samou noc většinou); nebo šlo o platonická jednostranná poblouzení, prostá jakékoliv intimity.

Pavly předchozí přítel se zabil na motorce a ona od té doby žila se svojí rozvedenou maminkou. Hrozně rychle jsme zapadly do modelu, kdy jsme jednu noc spaly na single matraci na zemi v mém pokojíčku u rodičů a druhou noc v jejím pokoji u maminky. To nás po roce už moc nebavilo, a tak jsme využily možnosti jít bydlet za symbolické nájemné do tátova bytu v Modřanech, který do té doby pronajímal svým zahraničním kolegům.

V bytě jsme si zařídily—teda hlavně Pavla zařídila—novou kuchyň, skříně, a vůbec se nám tam hezky žilo. Já už jsem nebyla neustále zhulená, cigarety už jsem taky nějakou dobu nekouřila a všechno

vypadalo, že směřuje k happily ever after jako z filmu. Už od prvních rande jsme počítaly s tím, že když spolu rok vydržíme, tak si pořídíme miminko.

What could possibly go wrong? Pavle bylo 34, tak děti nechtěla odkládat, a já nejspíš doufala, že otcovstvím naplním svoji ne úplně dobře sedící mužskou roli. I když tak jsem o tom nepřemýšlela.

A tak záhy poté, co jsme se zabydlely v Modřanech, přestala Pavla brát antikoncepci. Ještě jsme vyrazily na psytrance festival Bio a koncem léta jsme se šly rodičům pochlubit s ultrazvukovými obrázky. Rodiče pochopitelně byli v šoku, po všech drogách a vyhazovech ze škol byla těhotná třináct let starší přítelkyně opravdu to poslední, co jim chybělo ke štěstí.

Takže jsme čekali dítě. Náš sexuální život byl čím dál víc neexistující a já začínala plašit z toho, že budu nadosmrti s Pavlou, že už nikoho jiného nepoznám. Trávila jsem čím dál víc večerů mimo domov, po hospodách a barech, hrozně jsem chlastala. Vlastně mám docela problém si na tenhle rok života jasně vzpomenout. Zoufalství ze mě muselo být cítit na kilometry daleko a noci většinou končily v příšerných non-stopech, kde jsem se pokoušela balit barmanky na to, že na mne doma čeká těhotná žena.

V březnu se nám narodila Stella. Já pozapomněla na svůj pocit, že jsem si nic neužila, a chvíli jsme snad i byly šťastná rodina. Udělala jsem si zbroják, začala nosit Glocka a byla děsně zodpovědný otec rodiny. Rodiče si pomalu začali zvykat, byť Mau, tedy nyní už Bau, měla dlouho problém označovat mě za tátu.

Koncem léta 2009 už mě nechtěli v Microsoftu, říkala jsem, že kvůli krizi, ale pravdivější vysvětlení je, že jsem tomu opravdu mnoho nedávala. Dostala jsem několik platů odstupného, našla si nějaký malý projekt, který jsem jakž takž dokončila, a potom jsem vzala úplně příšernou práci přepisování špatně zdokumentované aplikace do něčeho modernějšího, kterou jsem naprosto nezvládala; a co hůř, nedokázala jsem jim to na rovinu a včas říct a nerozešli jsme se vůbec v dobrém.

Pavla měla nějaké peníze z prodeje svého kadeřnictví a tak nás na mateřské dokázala uživit, když jsem se válela doma. Veškerý náš sexuální život spočíval v tom, že jsem občas vyloudila milking.

V únoru 2010, se sebevědomím úplně na nule, asi ještě zoufalejší než předminulý rok, jsem zavolala Hance, kterou jsem si pár let předtím nad ránem na psytrance festivalu odnesla za blízky kravín, kde jsme se pak pokoušely o coitus. Dlužno podotknout, že nepříliš úspěšně. Asi s tím měla co do činění ta hromada MDMA, kterou jsem onoho večera vdechla.

Ale tentokrát to vyšlo. Koukaly jsme v jejím studeném sklepním bytě, jak Sábliková vyhrává zlatou medaili, a pak jsem Pavlu poprvé podvedla.

Matka a Milenka (2010)

Love is an angel disguised as lust

Here in our bed until the morning comes

Come on now try and understand

The way I feel under your command

Druhý důležitý člověk, kterého jsem v roce 2004 přes rescue club potkala, byl Jakub. V průběhu let jsme spolu programovali různé věci, jezdili na psytrance, někdy se vídali více, jindy méně a dalo by se říci, že to byl jeden z mála blízkých přátel a navíc takový, se kterým jsem měla rovnocenný vztah, nedělal mi surogátního tátu nebo bráchu.

Jakub už pár let chodil s Fronémou. Někdy od konce léta 2009 jsme spolu občas chodili na večere, do barů, jednou jsem je vzala na střelnici a nakonec se do Fronémy šíleně zamilovala. Krásně voní, má perfektní postavu, ani nemluvě o drobnostech typu, že je geniální a shodneme se na naprosté většině důležitých věcí, co se života, vesmíru a tak vůbec týče.

Ale byla to přítelkyně mého kámoše, tam by měla fungovat určitá tabu. Jenže to by mi nesměli představit ideu polyamory. Což v praxi znamenalo že Fronéma spala se svým alkodepresivním kolegou, když toho byl občas schopen a měla Torma, který jí dělal náhradního tátu, a navíc s ní hrál různé elektro-BDSM hry. A Jakub byl workoholik, takže byl rád, že má klid na práci.

V březnu 2010 jsem s nimi vyrazila na „kecací čtvrtek“ do čerstvě otevřeného úchyláckého klubu na Smíchově. To bylo v době, kdy jsem se už přestávala vídat s Hanou, ale Pavla stále ještě nebyla ochotná akceptovat, kolik různých důvodů asi může stát za mojí nově obnovenou pečlivostí v úpravě pubického ochlupení.

Ukázali mi klub, možná jsme měli nějaký drink a najednou jsem byla s Fronémou sama v místnosti a ona mě lehce plácala nějakým plácatkem. To samo o sobě byl naprosto úžasný zážitek. Tedy, ne že bych byla nějaká extra masochistka, bolest mě—pokud nepočítám takovéto lehké plácání po zadku—sama o sobě nijak nevzrušuje. Hlavní bylo zjištění, že někdo jiný může převzít iniciativu. A Fronéma do té doby byla hlavně subinka, takže pro ni to bylo taky nové.

Příště už jsme v klubu byly bez Jakuba, dokonce jsme tam přespaly a já jsem byla na vrcholu štěstí, že jsem našla svoji soul mate. Jenže jsem doma měla Pavlu a Stellu a už to nešlo skrývat. A jak jsem taková, že říkám věci zásadně napřímo a férově, tak mi přišlo jako nejlepší nápad napráskat se na Facebooku check-inem v tom BDSM klubu. O čtyři roky později jsem tento osvědčený způsob komunikace nepříjemných faktů zopakovala, když jsem se vyoutovala jako trans prvním nezpochybnitelně strážlivým a vážně míněným statusem v ženském rodě, ostentativně o jízdě v autoškolě.

No a Pavla pochopitelně není blbá, takže jsme brzy měly moc příjemný rozhovor na téma co je to BDSM Ateliér, s kým jsem tam byla a co jsme tam celou noc dělaly.

Obě jsme asi doufaly, že to ještě nějak zachráníme, ve vedlejší místnosti spala rok stará Stella, a tak jsme se nakonec nějak dohodly, že se tam vyrazíme podívat spolu a jakože polyamory.

Já bych teď hrozně nerada zněla, že tu myšlenku shazuju, věřím, že šikovnějším dětem, než jsme byly my, to může fungovat. Ale poly vztah postavený na prvotní nevěře, kdy nevěrná strana nechce brát žádné ohledy na kohokoliv jiného než sebe a svoje potřeby? No, tehdy jsem to tak neviděla.

A ze začátku to úplně beznadějně nevypadalo. Já jsem přestala být tak strašně vyzevlená, našla jsem si relativně slušnou práci a už jsem Pavlu, tedy alespoň formálně, nepodváděla. Po jedné fireshow, která se vlastně kvůli dešti nekonala, jsme všichni čtyři skončili u nás, kde proběhlo něco jako společný sex. Tedy společný do míry, že já s Pavlou a Fro a Jakub s Fro. Ještě proběhl nějaký pokus s přespaním u nich v Dejvicích a společný výlet na Bio.

Ale můj vztah s Pavlou se nijak nelepšil, právě naopak. Neustále jsme na sebe hystericky ječely, zatímco Stella plakala v koutku. Jak by to mohlo být jinak, já jsem byla absolutně zamilovaná do Fronémy, měla jsem s ní společné úplně všechno a chtěla s ní strávit každou sekundu svého života. S Pavlou jsem měla Stellu, o kterou se ona musela starat všechnu tu dobu, kdy jsem si já užívala s Fro.

Posledního února 2011 jsem po cestě z práce Pavle psala, že budu asi za hodinu doma. Pavla odepsala, že už tam nebydlí, že se se Stellou odstěhovaly k mámě.

Fronéma a Jakub (2011 – 2012)

Je suis malade, c'est ça, je suis malade

Tu m'as privée de tous mes chants

Tu m'as vidée de tous mes mots

Et j'ai le cœur complètement malade

Cerné de barricades, t'entends? Je suis malade!

Po pár měsících začal dostávat první trhliny i můj vztah s Fro. Ona tehdy nebyla úplně stabilní, přestala v průběhu pár měsíců brát antidepresiva i antikoncepci, byla občas docela dost suicidální, a co hůř, já jsem od ní ty deprese chytla. To je možná špatný výraz. Asi jsem podvědomě okoukala strategii, že když mi bude hrozně hrozně zle, tak se o mě někdo postará. Výsledek ale byl, že mi bylo jenom hrozně hrozně zle.

Vlastně jsem ani nemusela nic hrát. Začala jsem v tom vztahu ztrácet sebe. Ztratila jsem veškerou svoji identitu vyjma „Fronémy hračka“. Když nás někdo cizí potkal na Biu: „Vy jste Fronéma a Já-chymko?“, tak jsem si připadala šťastná. Jak jsem byla hloupá.

Asi jsem tušila, že to není v pořádku, a zkoušela si ve svojí hlavě vydobýt nějaký prostor, nějakou nezávislost pro sebe. Což se projevilo tím, že jsem se vyspala s kolegyní z Microsoftu, která mě už léta přitahovala. A kterou Fronéma tehdy považovala určitým způsobem za svůj vzor.

Ale zase jsem vyzařovala nový druh zoufalství a velmi záhy to skončilo. Jestli jsem to dělala proto, abych přinesla nějakou rovnováhu do vztahu, kde Fronéma měla někoho druhého, koho měla ráda, a já měla jenom Pavlu, se kterou jsme si dělaly ze života peklo, a byla veskrze závislá na Fronémě, tak se to fakt nepovedlo.

Taky jsem se přihlásila na argentinské tango, v marné snaze mít nějakou vlastní věc. A taky třeba sbalit nějakou slečnu. Jenže Fro řekla, že by jí to taky zajímalo a já ji nedokázala odmítnout. A tak se z aktivity, kde jsem se chtěla snažit znovu si vybudovat svoji rozsypanou identitu a sebevědomí,

stala aktivita, kde jsem si představovala, jak Fronéma udělá to, co jsem chtěla udělat sama, tedy najde si někoho dalšího. Musela jsem být fakt napřesdržku, každý úsměv nebo tanec jsem vnímala jako by si s dotyčným pořídila vilu a dítě.

A ještě navíc jsem si doma slízla, že jsem nenabídla chození na tango Pavle.

Pavla pak sice odešla, ale my jsme všichni chtěli, aby to fungovalo. Jakub se dal dohromady s Maličkou, ve čtyřech jsme jezdili na psytrance, nakonec i na akci do překrásných Transylvánských Alp. Tam výjimečně bylo snad víc dramát mezi Maličkou a Jakubem, než mezi mnou a Fro. A taky možná mezi Maličkou a Fro. Každopádně na zpáteční cestě už Jakub a Maličká pár nebyli.

Jakubovi a jeho kámošovi se povedlo hacknout soutěž o letenky (no, ona nebyla vůbec zabezpečená), takže jsme zadarmo letěli do Řecka v sestavě Jakub, Martin, Fro a já. Zase spousta dramát, já jsem byla častěji rozbitá a zoufalá, než ne; když Fro zrovna byla chvíli s Jakubem, tak jsem strašně žárlila a vůbec se mnou muselo být k nevydržení. Ale jinak moc fajn road-trip okolo peloponéskeho poloostrova.

A protože to celé zatím bylo moc jednoduché, tak jsem se na podzim začala pomalu zamilovávat do Jakuba. Byli jsme všichni tři na Freeze Festu, dali jsme si trochu kokainu a po velmi dlouhé době proběhl ve stanu (chytře postaveném na betonové ploše, au) další pokus o společný sex. Jenom tentokrát jsem si vůbec nedávala pozor, abych se Jakuba nedotýkala; právě naopak.

Ve vší počestnosti jsme strávili Vánoce, hráli jsme videohry, chvílemi to vypadalo až idylicky. O nějakou dobu později jsem Jakuba pozvala k sobě na večeři a byl to moc fajn prokecaný večer. Akorát můj cíl byl malinko jiný. A protože jsem vytrvalá holka a nenechám se odradit počátečním neúspěchem, tak jsem ho pozvala ještě jednou. A ujistila se, že se opije, aby se mu pak nechtělo jet domů. Když zavolal Fronémě, že u mě přespí a zalezli jsme do postele, tak jsem přišla s nabídkou kvalitního sexu. No kvalitního, to nám trochu fandím. Spíš opilého.

Druhý den jsem se potkala s Fronémou, celá uhihňaná jsem jí nadšeně vyprávěla, co se předchozí večer událo, jak jsem na sebe pyšná, že jsem si to dovolila a jak blízko pravdě byla, když si dělala legraci, že její muži mají spolu rande. Jakub to bohužel vnímal jinak. Dost možná to jako traumatickej zážitek úplně vytěsnil z hlavy, až se ho Fro musela po týdnu zeptat, jestli jí o tom nechce povědět. Byl pak i jeden hodně podivný večer u nich, kdy jsme si já a Fro přály, aby to nějak pokračovalo, ale Jakub byl kategoricky proti. Škoda že jsem už tehdy nevěděla, že nejsem kluk, třeba by to dopadlo jinak.

Kromě této vcelku veselé a na naše poměry nepříliš dramatické epizody jsem magořila čím dál víc. Fronéma mi dohodila pana doktora Urbana, ke kterému jsem začala chodit a který mi předepsal Zolofit. To pomohlo jenom malinko a konkrétní dávka vždycky jenom na týden, až pak už nešlo zvyšovat. Pravda, taky jsem si do toho možná jednou dala ketamin a pak zrovna bylo Bio, kde jsem to skombinovala s houbičkami a MDMA. To druhé opravdu nebyl dobrý nápad, efekt MDMA jako by se úplně invertoval a místo serotoninové euforie jsem cítila naprostou derealizaci.

Každopádně Fro toho už měla plné zuby a po nějakém extra ošklivém večeru koncem května, kdy ode mne utekla a já si ji zablokovala na Facebooku, jsme se po pár dnech potkaly na Karláku a dala mi sbohem.

Inter-Fronémum (2012)

Kiss me hard before you go

Summertime sadness

I just wanted you to know

That, baby, you're the best

Byla jsem naprosto devastovaná. Vyhodila jsem všechny artefakty, obojky a jiné věci, které mi ji připomínaly. Teda dilda a vibrátory jsem si nechala. A smazala jsem všechny fotky a zmínky na Facebooku.

Na druhou stranu ale zmizela veškerá příčina mých depresí, magoření, rozbíjení se, či jak tomu říkat, a okamžitě jsem vysadila antidepresiva. Přes léto jsem zvelebovala svoje doupátko v Modřanech a hodně fotila. Koncem léta se mi zastesklo po sexu, tak jsem se vyspala s pár holkama, které jsem potkala na OkCupidu, ale všechny jsem pořád srovnávala s Fronémou. Tedy vlastně ani nesrovnávala, vůbec nepřicházelo v úvahu, že bych s nima mohla mít více než „friends with benefits“ vztah.

Na konci ledna jsem se po třech letech zase vyspala s Hankou, se kterou jsem tehdy poprvé podvedla Pavlu, a druhý den mi přišla z neznámého čísla zpráva, jestli se nechci sejít.

March to March (2013)

Like the legend of the Phoenix

All ends with beginnings

What keeps the planets spinning (uh)

The force from the beginning

Číslo jsem musela vygooglit, abych zjistila, že patří krajské místopředsedkyni Svobodných. Fronémě. Tedy já to tak trochu tušila, přeci jen jsem to číslo už párkrát viděla. Ale kontakt v telefonu jsem taky smazala.

Potkaly jsme se zase na Karláku, tentokrát v kavárně, kam jsme kdysi chodily po crossfitu. Povídaly jsme si, začaly jsme se dotýkat, jely jsme ke mně domů. Fronéma vyprávěla, jak si v mezičase změnila úřední jméno a jak se rozhodla ke mně po půl roce vrátit. Byly jsme úplně nejvíc šťastné a přesvědčovaly jsme se, že tentokrát budeme šikovné děti a že všechno zvládneme.

Stella byla taky moc ráda, že se Fro vrátila; z Fro bude jednou úžasná máma, její schopnost mít trpělivost a vycházet s dětma nekonfliktně je něco, co na ní moc obdivuju. Hrály jsme si na víly a motýlky, vyráběly jsme kokosové mléko, šly jsme na procházku do Kamýku (tam, kde jsem si o deset let dřív hrála na Rytíře světla).

Vztah Fronémy a Jakuba byl tou dobou na nule. Oni byli víc kamarádi než milenci, už když jsem Fro poznala. Proto jsem taky na Jakuba nikdy nijak extrémně nežárlila, snad kromě doby, kdy Fronémě začaly tikat hodiny a chtěla s ním mít dítě. Což ale on nechtěl, protože měl svoje dítě: firmu, a Fro to po nějakém čase zase přešlo.

Tak či onak, tou dobou už byli jenom spolubydlíci, kteří kromě vzpomínek neměli mnoho společného, a my jsme začaly velmi rychle plánovat společnou budoucnost.

Prvního března jsme se spolu přestěhovaly na Vinohrady.

Přes všechno přesvědčování se, jak budeme šikovné, se nám to moc nedařilo. Já jsem se sice poučila z minulosti, neztratila jsem sebe samu, a rovnou jsem—možná zbytečně opatrně—explicitně odmítla komponování jakýchkoliv D/s prvků do druhé verze našeho vztahu. Ale funkční to stejně nebylo. Skoro vůbec nic jsme spolu nepodnikaly, byly jsme zavřené doma, klikaly na Facebooku a koukaly

na seriály. Ani na žádný psytrance jsme to léto spolu nejely, jenom na jednu zimní akci, ještě než jsme spolu bydlely. Já tedy byla sama na jaře, s Jakubem a dalšími známými, tam jsem si na MDMA malinko připomněla svojí zamilovanost do něj, ale pochopitelně zůstalo jenom u mých představ.

Podstata problému nicméně nespočívala v tom, že bychom nic nepodnikaly. To byl možná symptom. Hlavní potíží byla, že můj výchozí obranný mechanismus je se při sebemenším poranění ega naštvat, uzavřít do sebe a sama si to zpracovat. Po hodině nebo tak vztek vyprchá a jsem připravená to nějak, snad racionálně, řešit.

A Fronému ničila ta moje prvotní reakce, to, že jsem se před ní musela nejdřív uzavřít a vyrovnat se svým vztekem. Takže ve chvíli, kdy já jsem začala být připravená se o tom racionálně bavit, byla Fro zrovna úplně nejvíc nešťastná, že já jsem vzteklá a zapomínám na svoji lásku k ní. A byla z toho špatná dny a týdny, což vedlo k pozitivní zpětné vazbě a konflikty byly častější a častější.

Koncem ledna 2014 jsem odletěla na dva týdny na výlet na Antarktidu a do Chile. Když mě přivítala zpátky na Ruzyni, tak to působilo jako rozchod. Po pár dnech se to spravilo, šly jsme spolu na sněm Svobodných, Fro se těšila, jak spolu budeme objevovat moji ženskost, a vůbec to vypadalo nadějně.

Potom jsme šly ke vztahové poradkyni, ke které jsme se objednaly, ještě než jsem odletěla na jih. Paní magistra si s námi asi hodinu povídala, vysvětlily jsme jí mechanismus, jakým nám sebemenší konflikty přerůstají do existenciálních krizí, a chtěly jsme radu, jak z toho ven. Dozvěděly jsme se, že bychom se musely od základu změnit, a když to nejsme ochotny udělat, tak bude lepší se rozejít.

O pár dní později mi Fronéma řekla, že ode mne nemůže takovou změnu—tj. abych se odnaučila reagovat tak, jak reaguju—chtít, že bychom pak my nebyly my a že se prvního března stěhuje pryč.

Sama sama sebou (2014)

Holly came from Miami F.L.A.

Hitch-hiked her way across the U.S.A.

Plucked her eyebrows on the way

Shaved her legs and then he was a she

Začátkem prosince jsme si, v nějaké světlejší chvílce—nebo v naivní víře, že to situaci vylepší—udělaly romantický večírek. Měly jsme léta zaběhnutý rituál, kdy jsme si daly MDMA a byly schopné mluvit o našich problémech, aniž by se do cesty pletla zranitelná ega. A když už jsme měly pocit, že jsme všechno probraly a vyřešily, tak následovaly připínákové orgie v posteli a vodní radovánky v koupelně. Když tak nad tím přemýšlím, tak asi není úplně pravda, že by druhá verze našeho vztahu byla prostá D/s prvků.

Někdy v průběhu noci došla řeč na moji bisexualitu, a jestli bych si nechtěla pořídit kluka. Což by se Fronémě bývalo bylo moc líbilo. Týden poté jsme byli s jedním známým na takové tour de Buznohrady, kdy jsme navštívili několik teplých podniků v sousedství, až jsme nakonec skončili ve Friends v Bartolomějské. Celá ta akce byla moc fajn, akorát jsem měla nepříjemný pocit, že se ode mne něco očekává. Například se nechat někým sbalit. Já jsem ani holky nikdy v takovém prostředí balit neuměla, připadalo mi to vždy hrozně nucené.

Ale to jsem odbočila. Tedy mluvily jsme o mém tehdejším pohledu na muže. Mě hrozně vzrušuje (asi vcelku typická) představa, že se mě někdo zmocní, přemůže mě, a bez ohledu na nějaké mé nepřilíživě vážně míněné protesty si mě vezme. Ale tehdy jsem si nedokázala představit vložit do nějakého muže takový druh důvěry—Jakub byl vlastně jedinečná výjimka, jednak protože jsem ho znala fakt dlouho, druhak protože jsem ho stejně musela svést sama, a hlavně protože byl vyzkoušen a jakoby předschválen Fronémou. A muži mě fyzicky nepřitahovali, vůbec mi nevoněli. Byť to nebylo nic, co by se nedalo pár skleničkami nebo jednou lajnou překonat.

O čem jsme mluvily potom, je zahaleno v mlze, ale muselo jít o klíčový moment. Fro říkala, že bych se tomu měla poddat, že to k tomu možná patří. A mě nejspíš napadlo, že by se mi víc líbilo, kdybych v takové situaci nebyla kluk, ale holka.

A odtud bylo už jen pár kroků do Fronémy skříně, kde jsem si vypůjčila prádlo, punčošky, sukni a tílko, a Fro mě poprvé ošukala jako holku. Já už jsem si kdysi při hraní občas půjčovala její kalhotky a ona se mě i ptala, jestli se mi to líbí, protože to jsou dámské kalhotky, nebo protože jsou její. A já byla přesvědčená, že protože jde o její prádlo.

Když jsem se poprvé uviděla v zrcadle vedle postele, tak to byl neskutečný WOW moment. Nikdy předtím jsem si nepřipadala tak správně a sjednoceně a spokojeně ve své kůži. Druhý den jsem si přivlastnila další kousky oblečení, a od té doby jsem doma nebyla jinak než v sukni, tílku a huňatých punčochách s mašličkami.

Potom jsem odletěla na dlouho plánovaný výlet na jih. Celý druhý týden jsem se opalovala ve Viña del Mar a četla jednu trans knihu za druhou. A začínala ve mně hlodat myšlenka, že možná nepůjde jenom o fetiš a věc, kterou chci jenom v ložnici.

Ze Santiaga jsem opilá poslala sestře mail napůl v ženském rodě. Na Facebook dala status „proč jsem si nikdy *nedala* Cosmopolitan“. Při devítihodinovém přestupu v Atlantě jsem si došla na kosmetiku a okamžitě nasdílela fotku svojí francouzské mani. Po návratu jsem se vyfotila nalíčená, v podprsence, ve velmi feminní póze, a dala si tu fotku na Facebook s komentářem „to celebrate Facebook’s new support for non-binary genders“. Představovala jsem si, jaké by bylo chodit do práce jako žena.

Dělala jsem vše pro to, aby mě okolí vnímalo ženštěji. Do práce jsem začala nosit alespoň řasenku, myslela jsem si, že si toho nikdo nevšimne. Všimli.

Vyrazily jsme s Fro do Termixu, já v kraťounkých šatech, přes které jsem měla horolezeckou bundu a džíny, které jsem si pak u vchodu svlékla—vyhazovači ze mne museli mít děsnou prdel—a tak jsem byla poprvé mezi lidmi jako holka. Po cestě jsem se strašně bála, ale osazenstvu Termixu jsem byla naprosto ukradená a úžasně jsem si zatancovala.

Mermomocí jsem se snažila formulovat věty tak, aby v nich nebyla žádná minulá přičestí. Pak mě Fronéma opustila a já napsala ten status o autoškole a v komentářích přiznala, že se mi ty rody ma-linko pletou. Začala jsem chodit na procházky v ženském oblečení a postupně zjišťovala, že mě normální lidi odpoledne v Riegráčích ignorují úplně stejně jako queer návštěvnictvo Termixu.

Ségře jsem napsala, hned jak Fro odešla; jednak že správně předpověděla, jak náš druhý vztah dopadne, druhak šťastnou novinku že jsem asi holka.

Ale přestávalo to být udržitelné, nechtěla jsem, aby se to rodiče dozvěděli od sousedů nebo vídeňských příbuzných, které mám mezi přáteli na Facebooku, a tak jsem jim to musela říct.

Začátkem dubna jsem se k nim pozvala, otevřeli jsme víno, a když bylo skoro vypité, tak jsem se pochlubila, že jsem trans. Pak proběhlo klasických pět fází podle Kübler-Rossové, včetně: „Nemůžeš být trans, otravoval jsi děvčata už ve školce,“ nebo: „Na tobě nic ženského není, jenom ty gelové nehty!“, případně: „Nemohl bys s těmi hormony počkat? Víš, jak se Mau všeho bojí...“

Nakonec se snad ale milí rodičové s novou skutečností jakž takž smířili a já už se nemusela bát, že mě před nimi někdo z Facebooku vyoutuje. Po chvíli váhání, kdy jsem se nemohla rozhodnout, zda budu Julia (která se mi víc líbí v angličtině) nebo Julie (která se dá v češtině skloňovat), jsem se rozhodla pro variantu s -e. Trochu jsem při tom myslela na Julii, se kterou jsem před deseti lety chodila, a trochu na Julii Gaiu Poupětovou, jako která bych chtěla být, až budu velká.

Do práce jsem nominálně chodila jako kluk, zatím to věděl jenom můj projekťák, Petr, protože si někdo u zákazníka všimnul mojí řasenky a gelových nehtů a měl zvědavé dotazy. A tak měl zvědavé dotazy Petr na mě, tak jsem mu napsala, jak to je, že jsem v květnu objednaná k sexuoložce a že mám v plánu začít brát hormony, jen co mi to lidové zdravotnictví umožní.

Začátkem května jsem to už nemohla vydržet a i do práce jsem začala nosit alespoň dámské kalhoty a trička. Další týden jsem přidala korále a prstýnky. Potom kabelku. Nakonec i lodičky a podprsenku. Když jsem pak těm dvaceti lidem, se kterými jsem jednala, oznámila, ať mi říkají Julie, tak už nikdo pochopitelně nijak zvlášť překvapen nebyl.

Ještě jsem si koncem května jako kluk koupila auto, a to bylo úplně naposled, co jsem někde byla jako Jáchym.